

Yargıtay Hukuk Genel Kurulu'nun 2011/17-256 Esas Numaralı, 2011/367 Sayılı Kararı

Taraflar arasındaki "itirazın iptali" davasında yapılan yargılama sonunda; İstanbul 6. Asliye Hukuk Mahkemesince davanın reddine dair verilen 20.11.2008 gün ve 2006/109 E., 2008/297 K. sayılı kararın incelenmesinin taraf vekilleri tarafından istenilmesi üzerine, Yargıtay 17. Hukuk Dairesinin 05.10.2009 gün ve 2009/3791 E., 2009/5988 K. sayılı onama ilamı sonrasında davacı vekilinin karar düzeltme talebinin kabulü ile yine Yargıtay 17. Hukuk Dairesinin 13.04.2010 gün ve 2010/1639 E., 2010/3434 K. sayılı ilamı ile;

(...Davacı vekili, müvekkilinin trafik sigortacısı olduğu aracın, sürücü belgesi bulunmayan dava dışı sürücü tarafından kullanılması sırasında meydana gelen kazada, yaralanan kişiye İsviçre Hastalık Kasası tarafından ödenen 30.000 TL tedavi giderinin müvekkilince ödendiğini, bu ödemenin rücu tahsili amacı ile başlatılan icra takibinin davalının haksız itirazı ile durduğunu ileri sürerek itirazın iptaline ve inkar tazminatına karar verilmesini talep ve dava etmiştir. Davalı vekili, davanın reddini savunmuştur.

Mahkemece, davanın reddine dair verilen karar, davacı vekilinin temyizi üzerine, Dairemizce onanmış, davacı vekili, bu kez kararın düzeltilmesi talebinde bulunmuştur.

Dava, trafik sigorta poliçesinden kaynaklanan rücu tazminat istemine ilişkindir. Uyuşmazlık, kaza sırasında yaralanan kişinin yurt dışında devam eden tedavilerinin ve oluşmuş ise işgücü kaybının kaza sonrasındaki yaralanma ile illiyet bağı bulunup bulunmadığı noktasında toplanmaktadır. Dava dilekçesinde, davacı sigorta şirketi tarafından İsviçre Hastalık Kasası'na yapılan tedavi giderinin rücu talep edildiği görülmektedir. Bu nedenle öncelikle, kaza sonrasında yapılan tedavilerin, kazadaki yaralanmadan kaynaklanan rahatsızlıkların tedavisine yönelik olup olmadığı değerlendirilmelidir. 31.05.2003 tarihinde meydana gelen kazada yaralanan Hanefi Sümer hakkında düzenlenen 02.06.2003 tarihli sağlık raporunda sol ayak topuğunda ağrı olduğu, sol ayak bileğinin ödemli ve ekimozlu olduğu dizaltına kadar tespitli olduğu belirtilmiştir. Daha sonraki sağlık raporları yurt dışında devam eden tedavilere ilişkin olup, 29.01.2004 tarihinden Türkiye'deki kaza nedeniyle sol ayakta devam eden ağrılar nedeniyle fizyoterapi uygulandığı belirtilmiş, yine 10.03.2004 ve 16.06.2004 tarihli raporlarda da sol ayakta meydana gelen ezilme (travmaya) nedeniyle devam eden rahatsızlıklara ilişkin sağlık durumu belirtilmiştir.

Mahkemece, hükme esas alan Adli Tıp Kurumu İhtisas Dairesi raporunda, muayeneye dayanarak ve İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi 16.10.2007 tarihli raporuna "sol allt ekstremitede motor ve duyuşal periferik sinir ileti ve yanıtların normal olduğu belirtilmiş" olması ayrıca, olay tarihindeki tıbbi belgeler mevcut olmadığından meydana gelen kaza ile oluşan tıbbi arızalar arasında illiyet bağı kurulamadığından maluliyet tayinine mahal bulunmadığı belirtilmiş, ve mahkemece yapılan ödemelerin kaza ile illiyet bağı bulunmadığı gerekçesi ile reddedilmiştir. Bilirkişi raporu, sadece daimi maluliyetin tespitine yönelik bir değerlendirme yaptığı gibi, asıl olarak, kazadan sonraki tıbbi belgelerin bulunmamasına dayanarak bu sonuca ulaşması doğru olmamıştır. Kazadan sonra alınan farklı tarihlerdeki sağlık raporlarının tamamında, rahatsızlığın kaza dan itibaren devam ettiği belirtildiği gibi, Türkiye'de alınan ilk raporda da kaza ile bağlantılı sol ayaktaki rahatsızlık belirtilmiştir. O halde, dosyadaki tüm deliller yeniden değerlendirilerek Tıp Fakültesi'nde görevli uzman doktorlardan oluşacak heyetten, kaza sonrasında yapılan tedaviler ile kaza sonrasında oluşan yaralanma arasında illiyet bağı bulunup bulunmadığına ve var ise yapılan tedavi gideri miktarına

ilişkin bilirkişi raporu alınarak sonucuna göre karar verilmesi gerekirken, yazılı şekilde hüküm kurulması ve hükmün Dairemizce onanması doğru olmamıştır.

Sonuç: Davacılar vekilinin karar düzeltme isteminin kabulü ile Dairemizin 05.10.2009 gün ve 2009/3791 Esas-2009/5988 Karar sayılı onama ilamının kaldırılarak hükmün açıklanan nedenle BOZULMASINA...) gerekçesiyle bozularak dosya yerine geri çevrilmekle, yeniden yapılan yargılama sonunda, mahkemece önceki kararda direnilmiştir.

Hukuk Genel Kurulunca incelenerek direnme kararının süresinde temyiz edildiği anlaşıldıktan ve dosyadaki kağıtlar okunduktan sonra gereği görüldü:

Dava, Zorunlu Mali Sorumluluk (Trafik) Sigortası Genel Şartlarına dayalı alacağın tahsiline yönelik icra takibine itirazın iptali ve takibin devamı istemine ilişkindir.

Davacı sigorta şirketi vekili, sigortaladıkları aracın neden olduğu trafik kazasında üçüncü kişinin sigorta kurumuna yapılan ödemeleri, sigortalı aracı kullanan ehliyetnamesiz olduğundan ZMSS Genel Şartlarının 4. maddesi uyarınca sigortalayandan rücu tahsilini talep ettiklerini, ödeme yapılmaması üzerine icra takibine giriştiklerini beyanla borçlu sigortalayanın icra takibine itirazının iptali ile takibin devamını talep ve dava etmiştir.

Davalı vekili, üçüncü kişinin sigorta şirketine davacı tarafından kendilerine haber verilmeden ve hiçbir araştırma yapılmadan yapılan ödemeden sorumlu olmadıklarını belirterek davanın reddini savunmuştur.

Yerel mahkemece, "üçüncü kişide var olduğu anlaşılan bulguların sigortalı aracın neden olduğu trafik kazası ile illiyetinin bulunmadığı" gerekçesiyle davanın reddine dair verilen karar, Özel Dairece yukarıda belirtilen nedenlerle bozulmuş; yerel mahkemece, önceki gerekçe tekrarlanmak suretiyle ilk kararda direnilmesine karar verilmiştir.

Direnme kararı davacı vekili tarafından temyiz edilmektedir.

Özel Daire bozma ilamına ve direnme kararının içeriğine göre Hukuk Genel Kurulu önüne gelen uyuşmazlık, trafik kazası nedeniyle oluşan yaralanma ile kaza sonrasında yapılan tedaviler arasında illiyet bağı bulunup bulunmadığına ilişkin olarak yapılan araştırmanın hükme yeterli olup olmadığı noktasındadır.

Somut uyuşmazlığın incelenmesinde, Yerel Mahkemece Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Dairesi raporunun hükme esas alınarak sigortalıda var olduğu anlaşılan bulguların kaza ile illiyetinin kurulamadığı gerekçesi ile davanın reddine karar verildiği görülmektedir.

Hükme esas alınan İhtisas Kurulu raporunda ise olay tarihli belgelerin bulunmadığı gerekçesiyle zarar ile olay arasında illiyet kurulamadığı belirtilmiştir.

Ne var ki dosya içinde bulunan ve kazada yaralandığı beyan edilen üçüncü kişinin, trafik kazası sonrası Adli Tıp Şube Müdürlüğünce düzenlenen 2.6.2003 tarihli raporunda ve yine üçüncü kişinin sigorta

kurumunca yurtdışında aldırılan raporlarının tamamında “yaralının sol ayağındaki zarardan” bahsedildiği, raporların bu şekilde birbirini teyid ettiği açıkça görülmektedir.

Öte yandan İhtisas Dairesi tarafından olay tarihli tıbbi belgelerin mevcut olmadığı gerekçesi ile hükme esas alınan rapor düzenlenmiş ise de, 31.5.2003 olay tarihini takiben Savcılık havalesi üzerine Adli Tıp Şube Müdürlüğüne 2.6.2003 günlü rapor düzenlendiği gibi, bu raporda ayrıca 1.6.2003 günlü İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi raporundan da bahsedildiği görülmekte olup, belirtilen şekilde olay tarihli belgelerin bulunmadığından söz edilmesi mümkün değildir.

25.2.2008 günlü Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu tarafından düzenlenen rapor ise, yukarıda açıklanan maddi olgulara uygun düşmemesi ve mahkemece talep edilen husus yerine zarar görenin malûliyet oranının belirlenmesine odaklanan bir değerlendirme içermesi nedeniyle hükme esas alınabilecek yeterlilikte bulunmamaktadır.

Bu nedenlerle Yerel Mahkemece yapılacak iş; üçüncü kişinin özellikle 2.6.2003 tarihli Adli Tıp Şube Müdürlüğü raporunda bahsi geçen İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesince düzenlenmiş 1.6.2003 günlü rapor ve eki teşhis ve tedavi evraklarının da temini ile dosyanın tüm deliller ile birlikte Tıp Fakültesinde görevli konusunda uzman doktorlardan oluşacak bilirkişi heyetine sevki sağlanarak kaza sonrasında yapılan tedaviler ile kaza sonrasında oluşan yaralanma arasında illiyet bağı bulunup bulunmadığına ve yapılan tedavi giderlerinin miktarına ilişkin rapor aldırılmak olmalıdır.

Öte yandan 2659 sayılı Adli Tıp Kanununun Adli Tıp Genel Kurulunun Görevleri başlıklı 15. maddesinin “f” fıkrası; “Adli Tıp Genel Kurulu, ... Adli Tıp İhtisas Kurulları ile Adli Tıp Kurumu dışındaki sağlık kuruluşlarının verdikleri rapor ve görüşler arasında ortaya çıkan çelişkileri, konu ile ilgili uzman üyelerin katılımıyla inceler ve kesin karara bağlar.” hükmünü amirdir.

Bu düzenlemeden de açıkça anlaşılacağı üzere, Adli Tıp Genel Kurulu çeşitli sağlık kuruluşları ile Adli Tıp İhtisas Daireleri raporları arasında çıkabilecek çelişkileri son merci olarak inceleyip kesin olarak karara bağlayacaktır.

O halde, mahkemece öncelikle yukarıda açıklandığı şekilde Tıp Fakültesinde görevli doktorlardan alınacak bilirkişi raporu ile sonuca ulaşılmalı, bu şekilde temin edilecek bilirkişi raporunun yetersiz görülmesi halinde ise 2659 sayılı Kanunun 15/f maddesi uyarınca Adli Tıp Genel Kurulundan rapor alınabileceği hususu da gözetilmelidir.

Açıklanan nedenlerle, yerel mahkemece aynı yönlerde işaret eden ve Hukuk Genel Kurulu’na da yukarıda açıklanan ilave nedenlerle benimsenen Özel Daire bozma kararına uyularak, Tıp Fakültesinde görevli doktorlardan veya bu raporun da yetersiz bulunması halinde Adli Tıp Kurumu Genel Kurulundan rapor alınarak sonucuna göre karar vermek gerekirken; yerinde olmayan gerekçelerle, önceki kararda direnilmesi usul ve yasaya aykırıdır.

Bu nedenle direnme kararı bozulmalıdır.

SONUÇ:

Davacı vekilinin temyiz itirazlarının kabulü ile, direnme kararının Özel Daire bozma kararında ve yukarıda gösterilen nedenlerden dolayı H.U.M.K.nun 429. maddesi gereğince BOZULMASINA, istek halinde temyiz peşin harcının geri verilmesine 01.06.2011 gününde, oybirliği ile karar verildi.